

nitto jalgteed sadawad ühhe treppi jure,
kedda möda kolmsadda rakskümmend wiis
sambo allapiddi saab astuda, selle järrel tul-
lewad jälle monned jalgteed ja nende peält
saab wast mäewergi ennese sisse. Uga
mis inimet seält filmale nähha antakse?
Keif kohhad läikiwad kui laenetawa tulle
merres, et ehmatas tulles peäle, sest et ses
suggust legitsewat illo peab omma silmaga
näggema, egga woi kedda saanaga üllesträ-
hida. On nenda kui peaks inimenne äkkis-
felt ühte hiilgawa maailuse liina sattuma;
suur hull põllewaid tüünlaid walgustawad
ühthe puhko kedda immelikko ellokohta, kelle
seinad keif on ellendamast soolkiwist; neist
tüünlatte walgus, mis peäle paistab, kui
kaiakordsed sädemed walja kiirgab ja keif
wikkerkare seitse karwa ütlematta illoga sil-
ma ette pannob läikima ja igga samm
peält ikka jälle teist ellendamast illo loob.
Keskide kallikiwwide läikimist mõtleb immelik-
pannia inimenne sin ühhel hobil nähha

samad ja tunnistab julgeste, et ei kussagi
üllel Ma peäl seddasugau suurt illo ei
nähta; ei lodud maailma asjust egga sest,
mis inimesse käed läanaks ja illuats eh-
hitawad. Miunakse seäl aiwa soolkiwwi
wõlwide alt eddase, mis wägga kõrged ja
keif tuggewast soolkiwwi sammastest ülles-
kantakse, nenda et laggi, seinad ja pör-
randki kus peäl seiswad ja läiwad — keif
on sesamma soolkiwwi kaljo. Wägga su-
teks ja laiaks weab sesinnane maailune koht,
nenda et film ei kustki temma otsa egga
taja ei jowa tunnistada, agga nähakse ük-
leütsa mäemeeste ellomajad, muist üksikud,
muist küllakaupa kous, kus nende naesed
ja lapsed ellustawad. Nähhakse maanteed
likujat rahwast täis; worimehhed läiwad
lauldes ja diskades omma teed, nemmad
tullewad kaugekt sola koormadega ja wra-
wad kedda neisse kohtadesse kokko, kust keif
ülles wiinatakse. Hobbofid on neil paljogi
prugitawaks ja need, mis korra allalastakse,